

KONCZ ISTVÁN VERSEI

NYÁR

A rét felett, —
céltalan utas, —
megállt a nyár...
megállt, mint aki
a semmi felé tart,
kedv és poggyász nélkül,
és mindegy neki a táj,
a rét felett, állt, —
s hogy zizzent a száraz muhar
a menekülő sünkutya nyomán,
a költőt idézhette,
mint Dante idézte Vergiliust, —
útitársnak,
a reménytelenségen át...
s a költő hallgatott, —
mint sír hallgatott a határ,
rá lármázó éj vicsorította hatalmát, —
a rét felett csak állt,
mint aki a Semmi felé tart, —
céltalan idegen, — a nyár.

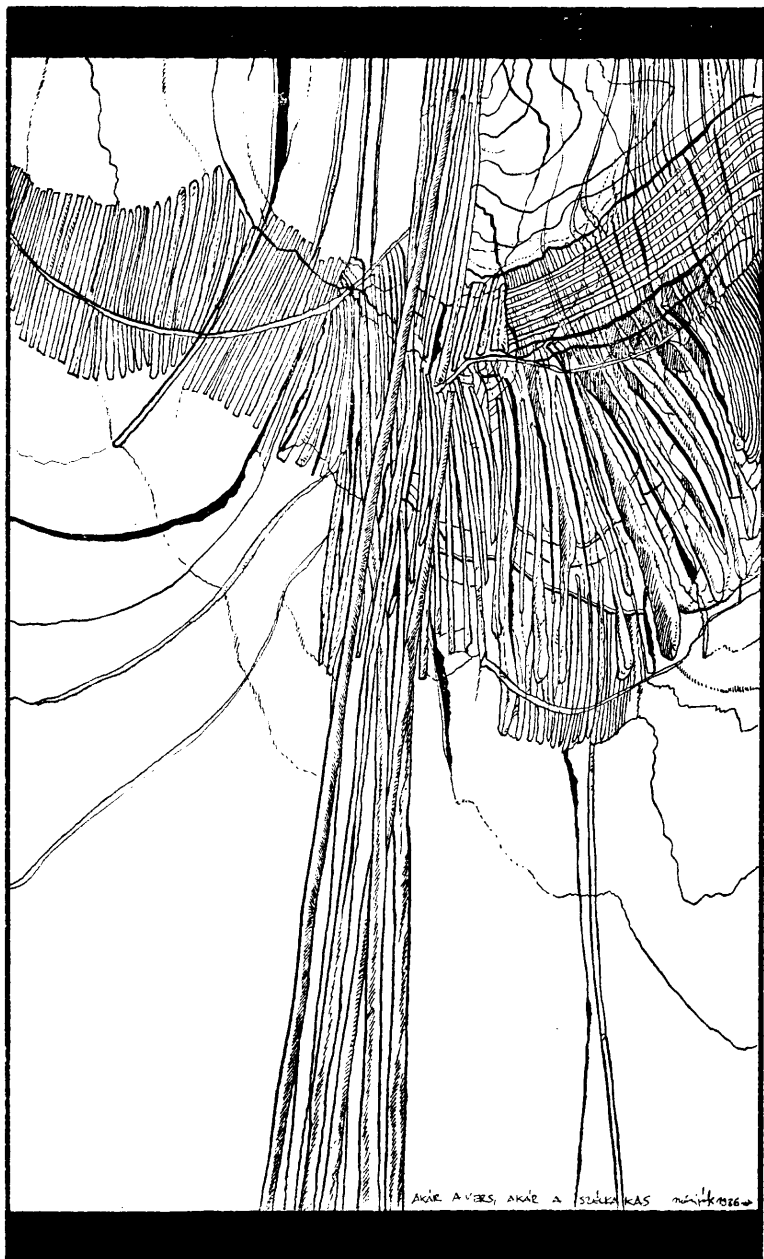
HA

Ha egyszer újra tanulja a mosolyt,
szeme zöldje finom fátyol mögé
rejtí majd szikrázó fényzuhatagát,
úgy, ahogy a lélek pásztázza

körül a bánat tájait,
és ott rejti majd el azt is,
amit lát; —
a világ s a boldogtalanság,
ha fájt, csak neki fájt...
s ha egyszer újra tanulja a mosolyt,
homloka derűje visszafogott
rajzán a veszélytelen hangulat
soha nem bont zászlót
jövőknek, múltnak,
s vele mulathat majd, — ha mulat, —
okos magányának biztos pátosza is...
s ha egyszer újra tanulja a mosolyt,
bölcsen ajkába harapja
összes tévedéseit.

SZÉLKAKAS

Olyan mint egy meztelen
metafora, —
árnyéka nő, túlnő bátyákon
és az öreg falakon, amelyek
magasra, szinte az égre emelik
az éjszakai magányt; —
elfordul,
ahogy a lány fuvallat
magyarázatot és értelmet
permetez a szivárvány színeibe,
és mint egy ámokfutó,
táncba szédül
a vad szélorkán vicsorgó
jelszavaira...
rossz idők lovagja,
mint akinek démont
követni sorsa, —
az út és a lovas,
akár vers, akár szélkakas.

HOLD ÉS IKEBANA

Most eltérek
 a tárgytól, — dolgaim közt; —
 kalandos kedv, —
 mint ikebana a
 túlvilágról,
 tékozló díszletét
 köröttem bonyolítja
 és én ámulok,
 mint aki nem érti mi a dolga, —
 pedig oly egyszerű
 lenne
 nem térni vissza...
 a holdat bámulom, —
 hatalmas égi nulla, —
 mögöttes gondolat és
 bomba robban; —
 oly egyszerű nem térni
 vissza, —
 s nem szólni,
 mint kit végképp
 cserbenhagyott a
 sorsa.

MÉRTAN

Hunyorgó poharam
 falán
 tisztán kivehető, —
 remek szabály, —
 a kacér fénytörés; —
 így büntet
 a fegyelem és ráadásul
 felfoghatatlan, —
 álom és mértan,
 többet nem ígér
 a józan csalódásnál...
 uzsora csak,

ez is s a pillanat vár,
hogy elfelejtsem
mindazt, amit a trükk
s szó jelenthet,
többet a káromkodásnál.

MAGYARÁZATVÁLTOZAT

Védtelen álom, —
a végzet sejtése lehet ilyen, —
pupillád érdes köde,
amikor jobb híján
azt mondod, hogy
szomorú vagy; —
de lehet az öntudatlan
lázadás, —
különös álnév, —
kihívó bosszúja is; —
szívében
egyszer mindenki
feladja a reményt,
s csak azért vár, —
őrzi haja, mosolya
tündér fiatalságát,
hogy szebbnek látsszon
a szomorúság.

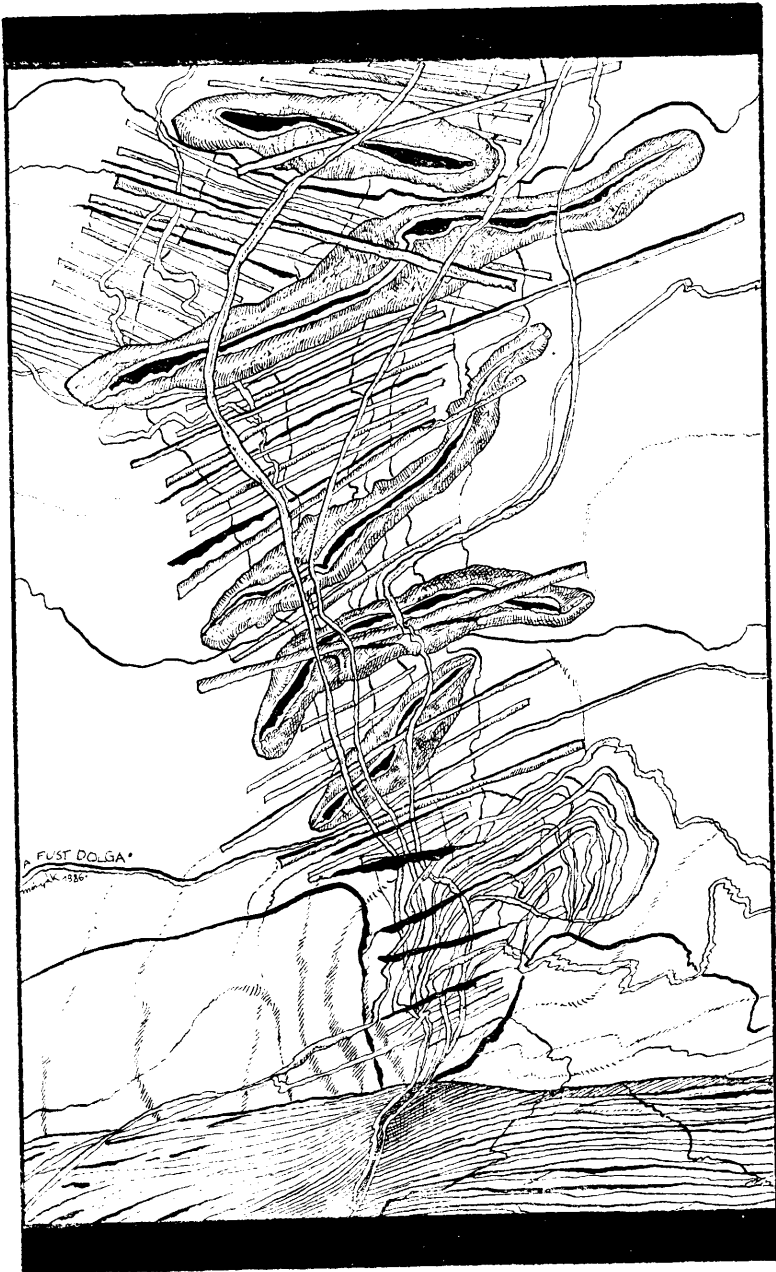
VIZIT

Tegnap vendégem volt, —
fülledt nyári napon
henyél a képzelet, —
a bordeaux-i borról
és Párizsban maradt
barátokról
folyt a szó,
és szóba jött a
hűtlenség is, amit

nem tudunk lefordítani
franciából,
a festőt szapultuk,
aki, lehet,
hogy vakon keveri
e forró nyár
álcáit s színeit, —
messze járt . . .
messze mindig
érthetőbb a világ,
és nyelvismeret
kell a hűtlenség
lefordításához is.

AUGUSZTUSI POMPA

Híú tettes, —
az öncélú szenvedély, —
rozsdásra festi
a gyanú
hangulatát, mint augusztusi
napnyugta
e kiégett vidéket, —
feldúlt álom
kísértő patináját; —
ily kézzelfogható
a lélek
és az elme, s a fák bomló
varkocsán, —
az elárult eszme, —
jajongva hull alá,
mint tűnő idő,
az este . . .
különös pompa, —
ez a szabadság, —
csak a színe, —
no és a múlt, —
a tétje.

IDŐJÁRÁS

Mi lázíthatja még
 azt, aki
 önként távozott, —
 övéi közt
 eltévesztette a barikádöt,
 s vállalnia kell
 áltudományt s hazugságot,
 mintha nem történt volna
 semmi,
 csak az időjárás
 változott; —
 bizony, hűvösebbek
 lettek a hajnalok,
 érdes harmat
 csitítja
 a jelentéstelen ütemet,
 s csak alakját őrizte meg
 a vers is,
 mint ami nem szól
 senkihez;
 a szavak váltják
 egymást
 mint napot az éjjelek.

TÜCSKÖK, SZITAKÖTŐK

Csak a rossz szerep ötlete
 igaz,
 mint minden virág, —
 amely elhullatta már
 illatát s szirmát, —
 titok nélkül, —
 s a háttér
 végzetes örökkévalóság, —
 árnyékát őrzi csak
 meg a talaj, —
 a sóhaj független és

szabad:
ilyen érdektelen a valóság...
tücskök,
s neszező szitakötők
terelik
újfent a rozsdás vidékre, —
hű lakájhadsereg, —
a témát és figyelmet,
s ahogy fokozódik a hatás,
nem leplezhető már
sem a jelenlét, sem a
lámpaláz.

A FÜST DOLGA

Vége a vakációnak; —
ólomszürke esőfelhők
s a gondolat
dolguk után néznek,
s ami maradt a nyárból, —
az éretlen dinnye
íze,
és kígyózó vakondtúrasok
már, mint terhelő
bizonyítékok, csak
ügyészükre várnak; —
dolga után néz,
akinek még akad
dolga, —
a tyúktolvaj és alkimista,
mert ez a rend,
s megbízható csak így lehet...
araszoló bogárra kicsapott
eb csahol,
valahol tüzet raknak,
füstje röghöz tapadtan
lent szimatol
s az ébredő szél nyomába
ered.